

EL MICALET
GALÀCTIC

Frankenstein

Mary Shelley

Adaptació de Jesús Cortés

Il·lustracions de Paco Giménez

bromera

Primera carta de Robert Walton

A la senyora Saville, Anglaterra

Sant Petersburg, 11 de desembre de 17...

Benvolguda germana:

T'alegrarà saber que res ha entrebancat l'inici d'aquesta aventura de la qual tant has desconfiat. Ahir vaig arribar a aquesta ciutat russa, i passejant pels seus carrers ja puc sentir la brisa glacial provinent de les regions que tinc la intenció d'explorar. La veritat, Margaret, és que estic delerós per arribar allà on diuen que ningú no ha pogut arribar mai. Ignore què hi trobaré, en aquelles terres inexplorades, però el cor m'ompli el cap de paisatges incomparables en els quals, potser, descobriré la força que mou l'agulla d'una brúixola o els misteris que s'amaguen darrere de les nombroses observacions d'astres i d'estreles. En qualsevol cas, tinga èxit o no la meua aventura, allò ben segur és que lliuraré a la humanitat una ruta per mar que donarà accés a aquelles terres del pol nord tan desconegudes per a nosaltres.

Saps que he volgut fer açò des que era un xiquet i creixia llegint els llibres de viatges i d'exploracions que omplien la biblioteca de l'oncle Thomas. Ara tinc vint-i-vuit anys, en fa sis que vaig decidir mamprendre aquest viatge, i sé que el puc dur a terme. Per voluntat pròpia he navegat en baleners, he patit fam i fred, i mai he descurat l'estudi de les matemàtiques, la medicina i tot allò que sobre física deu saber un navegant. I ara ha arribat l'hora de traure profit de tots els meus esforços. De vegades m'assalten els dubtes, ho confesse, però el meu valor i decisió són indiscutibles. Confia en mi, benvolguda Margaret. Ho aconseguiré.

D'ací a unes setmanes partiré cap a Arhangel, al mar Blanc, on tinc la intenció de noliejar un vaixell i contractar-ne la tripulació. Hi viatjaré en trineu per la ruta postal. Però no et preocupes, no moriré de fred pel camí. M'he abastit de pells i, a més, viatjar per Rússia en aquesta època de l'any és fantàstic. Els trineus són molt ràpids. Quasi volen sobre la neu.

Adéu, Margaret. Si tinc sort passarà molt de temps abans que ens retrobem. Si fracasse, potser ens veurem prompte o potser no ens veurem mai més. Resa per mi i que Déu et beneïska per la teua gratitud i bondat.

El teu germà, que t'estima,
Robert Walton

Segona carta de Robert Walton

A la senyora Saville, Anglaterra

Arhangel, 28 de març de 17...

Els dies passen molt lentament mentre em veig envoltat de neu i gel. Ja he noliejat un vaixell i tinc una tripulació de confiança al meu càrrec. Tanmateix, em sent sol. Trobe a faltar un amic amb el qual compartir els moments de felicitat o d'abatiment. Res m'agradaria més que poder confiar els meus sentiments a algú com jo. Ho havia d'haver pensat abans d'eixir d'Anglaterra. Però ja em coneixes, Margaret. Sóc impulsiu en excés i la impaciència, de vegades, em juga males passades.

Així i tot, no em queixe. Els mariners que m'acompanyen són bona gent i, ara que s'acaba l'hivern, amb ells em faré a la mar quan l'oratge ens done el vistiplau.

Recorda'm amb afecte si no reps mai més notícies meues.

El teu germà, que t'estima, Robert Walton

Tercera carta de Robert Walton

A la senyora Saville, Anglaterra

7 de juliol de 17...

Benvolguda germana:

T'escric quatre lletres per dir-te que tot va bé. Naveguem entre blocs de gel cada vegada més nombrosos, però la tripulació no té por de res. Ens trobem en una latitud elevada. No obstant això, els vents del sud ens ajuden a suportar el fred.

Aquesta carta arribarà a Anglaterra gràcies a un mariner que hi tornarà des d'Arhangel. En certa manera l'envege ja que potser passaran alguns anys abans que jo puga tornar a veure la nostra terra. Tanmateix, quan arribe el moment, estic segur que m'acompanyarà l'èxit.

No em puc allargar més, benvolguda germana.

Que el cel et beneïska.

RW

Quarta carta de Robert Walton

A la senyora Saville, Anglaterra.

5 d'agost de 17...

Un fet extraordinari ha capgirat la vida en el vaixell. Fa uns dies ens trobàvem envoltats de gel i sense poder avançar a causa de les condicions atmosfèriques, quan, al migdia, vam veure a una mitja milla de distància un trineu que travessava la planura que s'eixamplava fins a l'infinit. El trineu, tirat per gossos, es dirigia cap al nord i el menava una figura humana de proporcions gegantesques.

L'incident va ser motiu de conversa durant la resta del dia, però les sorpreses no s'havien acabat ja que l'endemà de matí, atrapat en una panna de gel que flotava a la deriva, descobrírem un segon trineu amb un altre home que, per la seua complexió, en res s'assemblava al viatger misteriós que havíem albirat la vespra.

Per descomptat, el vam rescatar, a ell i a l'únic gos que l'acompanyava. El pobre estava més mort que viu i li calia molt de descans, de manera que deixàrem que el conyac, les mantes i uns bons plats de sopa feren el seu efecte. Un parell de dies després, per fi, el desconegut es trobà en condicions de parlar. I ho va fer en anglés, tot i que amb un cert accent estranger.

Es presentà com a Víctor Frankenstein i va dir que era europeu. La seua presència en aquell indret inhòspit ens havia cridat l'atenció a tots, per la qual cosa no tardà a explicar-nos que encalçava un «dimoni» que fugia d'ell. L'explicació, com és lògic, va despertar la nostra curiositat, sobretot quan li vam parlar del gegant que havíem vist abans de trobar-lo a ell i al seu gos. A l'acte, en assabentar-se del fet, el foraster semblà recobrar unes esperances perdudes i volgué saber cap a on es dirigia el gegant, o si podria ser que se l'haguera engolit el gel. Per descomptat, ignoràvem quina podia ser la sort d'aquell ésser misteriós, però des d'aleshores el foraster s'entestà a vigilar des del pont del vaixell, per si de cas el gegant i el seu trineu tornaven a aparéixer en la llunyania.

És curiós, benvolguda Margaret. Com et vaig dir, feia temps que em sentia sol i trobava a faltar la companyia d'un amic. Doncs, el cor em diu que el destí ha volgut que Víctor Frankenstein ens eixira al pas per complaure els meus desitjos. Estic segur que la seua presència en aquestes terres inexplorades amaga una

història inquietant que potser es dignarà a confiar-me. En qualsevol cas, d'ara endavant deixaré que siga el meu diari el que es faça ressò de tot allò que tinga a veure amb ell.